

HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

I

Estimats germans preveres, un any més ens apleguem, les vigílies del Dijous Sant, per beneir i consagrar els sants olis i per renovar les nostres promeses sacerdotals. També, agraïm, a Déu Nostre Senyor, un nou any de fidelitat a la vocació a la qual el Senyor ens va cridar i ho fem festejant Mn. Antoni Quesada i Mn. Ricard Cots que enguany celebren els seus 50 anys de sacerdocí.

Aquesta celebració és el signe més visible de la comunió que el Senyor espera de tots nosaltres amb vista a servir més i millor la porció del ramat que el Senyor ens ha confiat. Aquesta comunió es construeix sobre una triple fidelitat que apareix molt visiblement en tres elements de la litúrgia d'aquesta eucaristia.

En primer lloc, la paraula de Déu ens parla de la fidelitat a Crist, al seu evangeli: som pastors per viure en imitació de Jesucrist.

En segon lloc, la renovació de les promeses sacerdotals ens parla d'una fidelitat que es fa concreta en l'Església -al sant pare i al bisbe propi-: és una fidelitat que s'encarna, que arriba en el concret, que es fa obediència.

Una tercera fidelitat ens l'evoquen els sants olis que beneirem i consagrarem immediatament després d'aquesta homilia. Parlen de la fidelitat al poble sant de Déu que el Senyor ens ha confiat: aquests olis que serviran per als sagraments, els signes de la salvació que el Senyor ens ha confiat perquè els fidels puguin viure i rebre la gràcia.

Permeteu-me que l'homilia d'aquesta eucaristia pugui ser ocasió perquè tots nosaltres reflexionem i ens adonem de la importància de la nostra fidelitat.

II

Fidelitat a Jesús, al seu evangeli.

Un primer punt. La fidelitat ens parla de si ens mantenim en la vocació rebuda senzillament perquè ens hem compromès i ens esforcem o bé si la nostra fidelitat ve d'un amor al Senyor que anem cuidant cada dia.

Tots sabem que, en una relació, si no hi ha amor, no hi ha futur. Nosaltres, sense amor al Senyor, difícilment serem capaços de mantenir-nos fidels. Potser alguns herois de la voluntat seran capaços de perseverar fins a la fi senzillament perquè un dia van dir “sí” i no se’n desdiran. Però per a la majoria, sense amor, la fidelitat es converteix en un pes feixuc i insuportable.

Els que esteu casats ho sabeu: un no es manté fidel al seu espòs o a la seva esposa perquè un dia va dir “sí” i ja està, sinó perquè cada dia li diu sí, perquè cada dia hi ha una relació feta d’obres que mostren l’estimació mútua. Així mateix, quan parlem de fidelitat, parlem de fidelitat a Crist, de fidelitat a l’Església, de fidelitat al poble sant de Déu que ens ha estat confiat. Estem parlant d’una relació d’amor amb Crist, amb l’Església -a través dels seus pastors- i amb els fidels dels quals hem de tenir cura. Estem parlant d’una relació d’amor, d’un conjunt d’obres que faig perquè vull el bé, perquè cerco el millor per a l’altre.

Avui l’evangeli ens fa seure a la sinagoga de Natzaret i ens posa davant del nostre Mestre i Senyor. Ell mateix ens llegeix una de les profecies messiàniques i, amb gran solemnitat, mostra que aquella profecia es refereix a Ell i es compleix en la seva missió per Galilea, en tot allò que els seus convilatans han sentit a dir d’ell. La profecia d’Isaïes, però, que acabem d’escoltar en la primera lectura, no només ens revela les obres messiàniques, sinó que també realitza una promesa que certament es compleix en el ministeri dels apòstols i els seus successors, també en tots els seus col·laboradors d’arreu i sempre: els preveres. Recordo les paraules del profeta: “vosaltres sereu anomenats sacerdots del Senyor, us diran Ministres-del-nostre-Déu”. D’alguna manera i en el grau corresponent, també els diaques participeu d’aquesta promesa.

Aquesta vida de Jesús, de la qual participem tots pel fet de ser batejats, ens fa participar del sacerdoci reial de Crist. Tal com afirma el CVII, citant la segona lectura d’avui: “Crist Senyor, Pontífex assumit d’entre els homes, feu de nosaltres el nou poble, regne i sacerdots per a Déu, el seu Pare. Els batejats, en efecte, per la regeneració i la unció de l’Esperit Sant, són consagrats a ser casa espiritual i sacerdoci sant, a fi que a través de totes les obres de l’home cristià ofereixin víctimes espirituals i proclamïn la força d’aquell qui els ha cridats de les tenebres a la seva llum admirable”.

Si tots, pel baptisme, estem cridats a imitar Crist i a viure segons el seu sant evangeli, més ho han de fer els preveres, que a través de les promeses de pobresa, castedat celibatària i obediència cerquen configurar-se a Crist en el seu lliurament únic i exclusiu a Déu i a la seva missió. Els sacerdots,

doncs, són fets Crist perquè el poble pugui experimentar la presència del Senyor en les seves vides, i pugui rebre els efectes de les seves obres, principalment a través dels sagraments, però també a través de la caritat i de la sol·licitud pastoral.

Així, doncs, la fidelitat a Crist és la primera condició per poder viure realment com a ministres. Intentar cada dia renovar la nostra relació amorosa, personal, de confiança, d'entrega, d'obediència a Crist és el camí d'aquesta fidelitat. Fer de l'evangeli diari la nostra norma. Proposar-nos en el quotidià allò que el Senyor ens demana, en la paraula que em va adreçant cada dia. Cultivar aquesta relació d'amor i de fidelitat és la primera tasca per ser fidels a Crist i al seu evangeli.

Més en un temps, estimats germans, en què ens toca purificar. Tots som conscients que la nostra història és una història de llums i d'ombres. No només en l'Església, sinó també la vida de cadascun de nosaltres. Quines llums i quines ombres hi ha en la meua vida?, podem preguntar-nos, ja que en aquests temps, malgrat les nostres llums i les nostres ombres, el clima social i mediàtic, la imatge que la nostra societat té sobre el sacerdoti ens és un estímul més per cultivar amb especial cura aquesta imitació de Crist que ens ha de portar a una vida santa, a un ministeri exemplar.

No defugim l'aspecte martirial d'aquesta imitació. Avui en dia, qualsevol persona pot dir: jo vaig estar en aquells campaments i aquell mossèn... I ser completament fals i patir un veritable martiri. I això ens pot passar a tots els que portem uns quants anys d'aventures apostòliques i hem voltat per tot arreu amb jovenalla estimant-los i respectant-los com el mateix Senyor feia amb els infants.

Aprofitem-ho tot per avançar en la fidelitat a Crist, cada dia, d'una manera renovada i en veritat. Com tantes vegades us he dit: demanem ajuda quan no ens en sortim, quan ens adonem que portem un temps en què flaquegem, en què hi ha coses que no rutllen. Tots els cristians i especialment els preveres, quotidianament, ens hauríem de fer aquesta pregunta: estic vivint una etapa de progrés en la imitació de Crist o bé estic vivint una etapa d'estancament, que vol dir de retrocés?

La fidelitat, estimats preveres, estimats germans i germanes, passa per l'estimació a Crist Jesús en la imitació del seu sant evangeli.

La segona fidelitat de la qual us vull parlar és aquella que es fa concreta en l'Església: la fidelitat al sant pare i al bisbe propi.

Acabada aquesta homilia, jo us faré aquestes preguntes que heu sentit tantes vegades i que són ocasió per transportar-nos al nostre "sí" de l'ordenació sacerdotal. Hi apareixen interpel·lacions fortes, perquè plantegen l'obediència als pastors que l'Església ha posat al davant per guiar-la: al papa Francesc i a un servidor.

La fidelitat a l'Església passa per l'acollida sincera d'allò que el Papa ensenya, d'allò que el bisbe ensenya, també d'allò que el sant pare, a través de la Santa Seu, ens demana i d'allò que jo mateix us demano. No només un canvi, si és necessari, sinó, fins i tot, alguna cosa en la vostra vida ministerial.

Aquesta segona fidelitat no és fàcil, comporta la negació d'un mateix i només és possible si es construeix sobre l'estimació més que sobre la certesa absoluta de la veritat. Perquè el bisbe s'equivoca i la fidelitat a l'Església no depèn de si un servidor és més o menys lúcid i clarivident, si les encerto o no. La fidelitat a l'Església a través de l'obediència al bisbe depèn de la sana relació d'estimació que tinguem.

Perquè la fidelitat, una vegada més, es torna a jugar en l'estimació. Vosaltres confieu sincerament que el meu ministeri cerca el vostre bé? Jo confio sincerament en vosaltres, en el fet que aquest treball de col·laboració, que constitueix l'essència mateixa del vostre ministeri, és fet des de l'estimació?

Si la fidelitat no es planteja en aquesta lògica, inevitablement la nostra relació es converteix en una pugna de parers, d'opinions, fins i tot en la resistència justificada a una possible decisió meva equivocada. Però no és aquesta la lògica de la fidelitat que ens demanen les nostres promeses sacerdotals. La lògica és la de l'amor. Jo m'estimo el Papa, jo m'estimo el bisbe, és a dir, li vull bé, prego per ell, li faig saber la meva opinió i li apporto aquelles dades que necessita per al discerniment que li correspon. Més encara, li facilito, també, que pugui, amb tota la seva voluntat i el seu desig, voler el meu bé i caminar junts en el bé de l'Església.

Jo, sincerament, estimats germans preveres, miro d'esforçar-me cada dia per cultivar aquesta relació feta d'encontres, de visites, de preocupació i sol·licitud per la vostra situació personal. Arribo allà on puc i per tal de cuidar-vos més i millor he cercat, aquest any, que alguns d'entre vosaltres

m'hi ajudin. Com desitjo que realment pugueu experimentar la meva sol·licitud de manera concreta!

Al mateix temps, també miro de treballar en mi quelcom que em costa: dir allò que em temo que potser no serà ben rebut. Quantes vegades jo, davant d'algú que sé que s'enfadarà si li dic una cosa, he deixat de dir-la o bé he ajornat una vegada i una altra l'encontre per dir-la? Quina caritat hi ha darrere d'aquest capteniment? Cap! Hi ha la por, hi ha voler quedar bé, hi ha la voluntat de mantenir una relació pacífica no basada sobre la fidelitat al ministeri que ens pertoca.

Ajudem-nos! Sigueu promptes als encontres que us pugui proposar! Sigueu promptes a demanar-me i a dir-me el que vosaltres veieu i penseu. No us canseu de demanar una vegada i una altra d'asseure'ns, de parlar, perquè sobre aquesta base serà possible, de veritat, ser fidels a l'Església.

Com abans, en el preludi, si jo obeeixo perquè un dia ho vaig prometre i mai ningú no em podrà dir pas que no he obeït, però realment no hi tinc el cor, ho faig per pura obligació, sense sentir-me implicat interiorment, més tard o més d'hora no arribaré a bon port. No obeïm així, obeïm des de la lògica de l'amor!

IV

En tercer lloc, parlem de la fidelitat al poble sant de Déu que el Senyor ens ha confiat. Ens hi fa pensar els olis que avui beneirem i consagrarem per ungir catecúmens, neòfits, confirmants i malalts.

Aquesta fidelitat ens fa mirar a les persones com les mira Jesús, ens fa estimar-les com les estima Jesús, ens mou a entregar-nos per al bé de les ànimes. No hem estat fets sacerdots només per a la nostra santificació, sinó per santificar-nos santificant el poble. Per tant, la nostra fidelitat també es juga en el contacte amb les persones: en l'acollida i en l'atenció.

M'agradaria, en aquest punt, estimats germans, invitar-vos a una mirada una mica més llarga. Fàcilment quan entenem "atendre, acollir, acompanyar els fidels" pensem en aquells que tenim a prop o pensem en aquells que concretament ens venen a demanar alguna cosa. Però el poble que ens ha estat confiat és tota aquella collada que viu en el territori de la nostra parròquia. També aquells que mai ens vindran a demanar res, aquells que no participen en cap activitat.

I és ben clar: avui és impossible que nosaltres siguem fidels al poble que ens ha estat confiat si ho hem de fer només amb el nostre tracte personal. No podem santificar aquest poble nosaltres sols, i és per això que, a la nostra diòcesi, sense devaluar gens la figura del sacerdot, estem rumiant i explorant camins per ajudar els preveres a viure en la fidelitat al poble que us ha estat confiat.

Sí! No podreu visitar tots els malalts que mereixen ser visitats. No podreu catequitzar totes les persones que necessiten ser catequitzades. No podreu anunciar l'evangeli a totes les persones que necessiten escoltar aquest anunci. Llevat que vosaltres, per arribar a tots, tingueu cura, especialment, d'alguns. Heu de confiar en una petita colla, els heu de preparar, els heu de formar, els heu de cultivar perquè estimin el poble sant de Déu amb el mateix vostre cor de pastors i, així, tothom se senti santificat per l'Església.

Quin és el lloc propi en el qual vosaltres heu de realitzar en primera persona aquesta cura? L'eucaristia i el sagrament de la reconciliació.

Cada diumenge, cada setmana, tindreu l'oportunitat de trobar-vos amb tot aquest poble que ha de ser santificat per anunciar-li la paraula de Déu. No dubteu que si durant la setmana vosaltres heu cuidat els que fan arribar l'acció de la gràcia a través de la formació, l'acompanyament o del testimoni de les obres de caritat, el diumenge tots estaran delerosos d'escoltar la vostra predicació. Molts s'aproparan per demanar que els ofereu la misericòrdia de Déu en el sagrament de la reconciliació. No ho dubteu, fer partícips els vostres col·laboradors laics de la vostra cura pastoral us portarà més i millors penitents a les vostres mans.

Avui, ser fidels al poble sant de Déu passa per compartir el vostre ministeri amb aquells consagrats i laics que Déu vagi cridant al vostre costat.

V

Estimats germans preveres, després d'escoltar aquest evangeli, disposem-nos ara a renovar les promeses sacerdotals. Pensem en la nostra fidelitat a Crist i al seu evangeli, en la nostra fidelitat a l'església en la figura del sant pare i d'un servidor, pensem en la fidelitat al sant poble de Déu que ens ha estat confiat. Demanem a Jesús que la nostra resposta surti del cor, que sigui una resposta d'amor.

Catedral de Solsona, 15 d'abril de 2019

